

Socialdemokraternes Ordfører i den Slags Sager, desværre ved Sygdom er forhindret i at være til Stede, er det faldet i min Lod at overtage Ordførerskabet her, men jeg gaar ud fra, at det ikke bliver vanskeligt, idet det er en gammel Bekendt, der her er Tale om. Jeg maa straks sige, at jeg kan ikke samstemme i den Bemærkning, som den ærede foregaaende Taler fremsatte, at vi skulde tage under Overvejelse, om vi ikke kunde forlænge Perioden for disse Forlængelser. Socialdemokraternes Opfattelse gaar i en anden Retning, nemlig i den Retning, at der ikke er Grund til at forlænge Gyldigheden mere. Vi har ved Behandlingerne i de to sidste Aar været af den Opfattelse, at vi ikke kunde stemme for Loven, fordi vi ikke ser Nødvendigheden af at opretholde den midlertidige Lov, der var en direkte Følge af Krigsforholdene, idet vi dog maa tænke, at de Forhold, som fra først af har afstedkommet Forslaget, nu i det aller- væsentligste er forsvundet. Jeg havde ventet, at der ved Lovforslagets Fremsættelse var fremkommet nogen Begrundelse for at forlænge Loven. Det skete nu ikke; hverken i Ministerens Forelæggelsestale eller i de trykte Bemærkninger til Forslaget siges der noget udover dette, at i 1921 har der været 7 Udvisninger og i 1922 indtil 1. September 5 Udvisninger. Jeg gaar naturligvis ud fra, at det her drejer sig om Udvisninger af Folk, der har været over to Aar i Landet; ellers har det jo ingen Betydning, for saa kunde de udvises i Henhold til Loven af 1875. Vikan, som sagt, ikke se, at der er nogen særlig Grund til denne Forlængelse, og den højtærede Minister har ikke bidraget til at ændre dette vort Syn paa Forholdene.

Jeg vil derfor paa Socialdemokraternes Vegne udtale, at vi ikke ser os i Stand til at stemme for Lovforslaget. Det er af forskellige Grunde. For det første af den, at der ingen reel Nødvendighed er for Forlængelsen, og for det andet, fordi vi naturligvis ikke kan nære et saadant Overmaal af Tillid til den højtærede Justitsminister, at vi skulde ønske at lægge Administreringen af denne Lov i hans Hænder. Af disse Grunde kan jeg ikke samstemme i det Kor, hvortil den ærede foregaaende Taler har givet Optakten. Vi maa ved den endelige Behandling undlade at stemme for Lovforslaget.

Godskesen: Jeg mener ganske vist, at den midlertidige Lov bør ophæves, saa snart man kan undvære den, men jeg tror ligesom den første ærede Taler, at Tidspunktet endnu ikke er kommet, og jeg

skal derfor paa mit Partis Vegne tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling.

Brandes: Jeg har ved tidligere Lejlighed paa mit Partis Vegne anbefalet den Forlængelse af den midlertidige Lov, som dette Lovforslag gaar ud paa. Jeg kan dog ikke gøre det ved denne Lejlighed. Thi Aarsagen til, at man har kunnet gaa ind paa Forlængelsen, har været den, at man maatte antage, at der endnu fandtes anormale Tilstande. Men nu er det fire Aar siden, Verdenskrigen hørte op, og der er ikke Grund til at antage andet end, at man rundt om i Verden vil forsøge paa at bringe regelmæssige og normale Forhold til Veje i international Henseende. Og det er et rent mellemfolkeligt Lovforslag, som det her drejer sig om, idet der skal gives Justitsministeren en særlig Bemyndigelse til at udvise fremmede, som allerede har haft Bopæl i to Aar her i Landet, og som der efter den tidligere Lovgivning ikke var nogen som helst Mulighed for at udvise. Alt maa dog gaa ud paa nu at bringe saadanne Tilstande til Veje, at den fremmede, der opholder sig udenfor sit eget Land, behandles paa den Maade, som Loven nu en Gang medfører. At foreskrive nye Regler er at opretholde en Tilstand, som ingen i og for sig kan ønske skal vedblive.

Der var dog en Mulighed for at gaa med til den højtærede Ministers Forslag, som kun gaar ud paa et Aars Forlængelse af Loven, hvis der blev forelagt saadanne Beviser for Nødvendigheden af Lovens Forlængelse, at man havde dem at kunne holde sig til. Men noget saadant foreligger ikke. Der foreligger kun dette, at den højtærede Minister i 1921 har brugt Loven til syv Udvisninger og i Aar til fem, uden at man har nogen rimelig Antagelse for, at disse Udvisninger ogsaa har været nødvendige. Man har ikke andet end den højtærede Ministers eller rettere hans Ministeriums Fremgangsmaade at holde sig til; hvor berettiget den har været, ved vi ikke. Imidlertid kunde det jo være, at den højtærede Minister virkelig havde gode Grunde for sin Adfærd. Derfor forekommer det mig meget rimeligt — saaledes har det ogsaa været Tilfældet tidligere her — at man henviste dette Lovforslag til et Udvalg, hvor den højtærede Minister saa kunde godtgøre Lovens Nødvendighed. Jeg stiller mig altsaa ikke saaledes overfor Sagen, at jeg ikke vil lade mig overbevise, hvis den højtærede Minister kunde overbevise mig. Men hvis man ikke mener, at denne Sag bør gaa til Udvalg,